



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,  
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ζήτη τοῦ Σούτσου, Περικλῆ, ἀκούω νὰ φωνάζουν καὶ βλέπω ἀερόστατα καὶ γλόμπους νὰ τινάζουν. Τρέχω κι' ἐγὼ ὅτ' ἀ τέσσερα χωρὶς καιρὸ νὰ χάνω καὶ μὲ τοῦ Σούτσου τοὺς πιστοὺς χρυσῆ παρέα κάνω. Τραβοῦμε εἰς τὸ σπήτι του, γιουροῦσι μέσα ὄλοι, μπαίνω κι' ἐγὼ μὲ τοὺς λοιποὺς ἐκεῖ ὅτ' οὐ περιβόλι, σ' ἓνα τραπέζι κάθομαι, κτυπῶ μὲ τὸνα χέρι καὶ λέω σ' ἓνα δουλικὸ ρετσάνα νὰ μοῦ φέρη. Καὶ νά! κρασί μᾶς ἔφεραν ὀλόκληρο πιθάρι κι' ἤλθαν σηκότια καὶ πατσᾶς καὶ λίγοι μπακαλιάρου καὶ τότε πλέον ἔπεσαν οἱ φίλοι σάν τοὺς γλάρους ὅτ' ἀ σηκοτάκια, ὅτ' ὀνλατσᾶ καίεις τοὺς μπακαλιάρους καὶ πεινασμένοι ἄρπαζαν ξεροῦ ψωμιοῦ κομμάτια, σάν νάχαν ἡμερόνικτανὰ ὁδὺν ψωμί ὅτ' ἀ μάτια. Κι' ἐτρώγαμε κι' ἐπίναμε ὑπὸ ἀνθοῦντα φύλλα καὶ ὄλα θάλασσα, μωρέ, τὰ κάναμε καὶ νίλα κι' ὁ Πρίγκηπας ἐγύριζε ἀνάμεσα ὅτ' ἀ σκέρι τᾶριστερό μας σφίγγοντας καὶ τὸ δεξὶ μας χέρι καὶ πότε πότε ἔτσούγκριζε μαζί μας τὰ ποτήρια, εἰς ὄλους ὑποσχόμενος ρουσφέτια καὶ χατήρια. Κι' ἐνῶ περιδρομιάζαμε μὲ ὄρεξι μεγάλη, ἀκούω ἔξω δυνατὰ «Ζήτη τοῦ Χρήστου Ράλλη.» Τότε κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι ἀπὸ τοῦ Σούτσου τὴν αὐλὴ τὸ ἔκοψα κουμποῦρι, βαστῶντας εἰς τὸ χέρι μου ὀλίγο μπακαλιάρου καὶ πάω μὲ τοὺς Ραλλιστιάς καὶ ρίχνω κι' ἓνα σμπάρο. Ζήτη τοῦ Χρήστου, βρὲ παιδιὰ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ράλλη, ζήτη τοῦ Χρήστου, βρὲ παιδιὰ, ἐφώνησαν κι' οἱ ἄλλοι καὶ οὕτω πῶς μετὰ φωνῶν κι' ἁσμάτων διαφόρων ἐφθάσαμε ὅτ' οὐ σπήτι του κατὰ τὴν Λεωφόρον, ποῦ ἐπισκέψεις δέχεται καθημερινὴ καὶ σχολή... Τραβᾶμε μέσα ὄλοι μας κατὰ τὸ περιβόλι κι' ἓνα τραπέζι βλέπομε γεμάτο τσιγαρέτα, ἄλλα σὲ πιάτα, Περικλῆ καὶ ἄλλα σὲ πακέτα. Ζήτη τοῦ Χρήστου, βρὲ παιδιὰ, μὲ δύναμι φωνάζω καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ προσοχὴν κυττάζω καὶ τότε δίχως ἄνθρωπος κανένας νὰ μὲ βλέπη δηλὸ τσιγαρέτα ἔβαλα μὲ τρόπο εἰς τὴν τσέπη. Ζήτη τοῦ Χρήστου, βρὲ παιδιὰ, φωνάζω μ' ἄλλο τόνο καὶ τσιγαρέτα δώδεκα κρυφὰ κρυφὰ σουφρώνω.
- Π.—Οὐ! νὰ χαθῆς, βρωμόσκυλο...
- Φ.— Ζήτη τοῦ Χρήστου Ράλλη, τοῦ μέλλοντος Δημάρχου μας, ξαναφωνάζω πάλι καὶ ὅτ' οὐ τραπέζι ρίχνομαι ἀμέσως, Περικλέτο καὶ χώνω μὲς ὅτ' οὐ τσέπη μου ὀλάκερο πακέτο. Κι' ἐνῶ ἐγίνοντο αὐτὰ κι' ὁ κόσμος ἐκινεῖτο, τοῦ Νίκου τοῦ Καλλιφρονᾶ φωνάζουν ἔξω ζήτη. Ἀκούσας ταύτην τὴν φωνὴν, παραίτησα τὸν Ράλλη κι' ἐπῆρα τὰ τσιγαρέτα του καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

ὅτ' οὐ Νίκου τοῦ Καλλιφρονᾶ πηγαίνω τὴν παρέα καὶ φθάνομε ὅτ' οὐ σπήτι του εἰς τὴν Καπνικαρέα. Μπαίνομε μέσα, τίποτα.. μόνον πολλὴ ἀντάρα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐκύτταζα μήπως εὐρῶ τσιγάρα, ἄλλ' οὔτε γόπα δυστυχῶς δὲν ἦρα ἐκεῖ, πέρα κι' ἐπῆρα ὅτ' οὐ παράθυρο γιὰ καθαρὸν ἀέρα. Ἀρχίζει δὲ ὁ Νίκος μας μὲ δύναμι καὶ στήθος τῶν προσφιλῶν του δημοτῶν νὰ προσφωνῆ τὸ πλῆθος, ἄλλ' ἐνῶ ἐφώνησε κατενθουσιασμένος, «δὲν μᾶς ἐφίνεις, ἀδελφέ;» τοῦ λέω θυμωμένος. «Μὲ προσφωνήσεις μοναχὰ ζητεῖς νὰ μᾶς περάσης σ' αὐτὰς τὰς τόσον σοβαρὰς τοῦ ἔθνους περιστάσεις; Κρίμα ποῦ φαίνεσαι παιδὶ μὲ φρόνημα καὶ κρίσι, κρίμα ποῦ ἐξήσες καὶ σὺ δηλὸ χρόνια ὅτ' οὐ Παρίσι. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ καύματα καὶ μὲς ὅτ' οὐ φασαρία δὲν δίνεις κἄν τοῦλάχιστον καμμιὰ σουμάδα κρύα, ἀφοῦ ἀνήκεις μάλιστα ὅτ' οὐ Θεωρῆ τὸ κόμμα;... ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγα μὲ διψαλέον στόμα, ἀκούω «Ζήτη τοῦ Τσιγγροῦ καὶ τοῦ σιῶρ Ἀνδρέα»...

- Π.—Καὶ σὺ βεβαίως θᾶφησες τοῦ Νίκου τὴν παρέα καὶ εἰς τὸ κόμμα τοῦ Τσιγγροῦ θὰ κόλλησες καὶ πάλι.
- Φ.—Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβε τὸ κλαύβιο σου κεφάλι. Εἰς τὴν Γενεὺν πῆγαμε μὲ γέλοια καὶ παιγνίδια, ἄλλ' ἀπὸ ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ὅριστετε... καθίστετε... μεγάλα κοπλιμέντα καὶ ὀλοένα σχέδια καὶ σκέψεις καὶ κουβέντα. Ἐπρόσμενα, ἐπρόσμενα μὲ μάτια σάν γαρίδα, διότι πάντα ἔλεγα καὶ εἶχα μιὰ ἐλπίδα πῶς κάποιος ἔμπορος θὰ βγῆ νὰ μᾶς μοιράσῃ λίραις ἄλλ' ὄμως οὔτε κάλπικαις δὲν μοίρασαν μπακίραις.
- Π.—Ἀκούς οἱ ἀφιλότιμοι παραδες νὰ μὴ δίνουν; κι' ὕστερα θέλουν Φασουλῆ καὶ Δήμαρχοι νὰ γίνουν.
- Φ.—Τότε λοιπὸν ἐθύμωσά καὶ εἶπα ὅτ' οὐ παρέα: «δὲν μᾶς ἀφίνετε καὶ σεῖς μὲ τὸν σιῶρ Ἀνδρέα; ἀμ' ἔτσι κάνουν ἐκλογαῖς;.. μὲ σκέψεις καὶ μὲ λίμα; ἀμ' τέτοιοι εἶναι κι' ὁ Τσιγγρός;.. κρίμα καὶ πάλι κρίμα! Αὐτὸς λοιπὸν, ὁ ἔμπορος, αὐτὸς ὁ τζαναμπέτης καλεῖται ὁ φιλόπολις, ὁ μέγας εὐεργέτης κι' ὁ δωρητὴς καὶ ἰδρυτὴς πολλῶν Καταστημάτων; αὐτὴ δὲν εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων. Ποῦναι λοιπὸν τὰ πλούτη του καὶ τὸ κουβαρνταλῆκι, ἀφοῦ δὲν δίνει καὶ σ' ἐμᾶς ὀλίγο χαρτζηλίκι; Λοιπὸν τὰ πάντα δόλια, λοιπὸν τὰ πάντα χλεῦη; δὲν γράφετε τοῦλάχιστον ἀπ' ἔξω ὅτ' οὐ Γενεὺν, «ἐνταῦθα δίδεται πατσᾶς καθὼς καὶ μπακαλιάρου;» ἔτσι λοιπὸν σηκώνετε τὸν κόσμον ὅτ' οὐ ποδάρι; φτοῦ! φτοῦ! ἀλὰ μπελιᾶβερσιν!... αὐτὰ τοὺς εἶπα κι' ἄλλα κι' ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ θυμοῦ κατέβηκα τὴ σκάλα κι' ἐπῆρα εἰς τὸ σπήτι μου μὲ κόψιμο καὶ ζάλη καὶ τὰ τσιγάρα, Περικλῆ, ἐκάπνισα τοῦ Ράλλη.
- Π.—Καὶ αὔριον ποῦ σκέπτεσαι τὴν ψῆφο σου νὰ ρίξης;
- Φ.—Εἰς ὅποιον ὑποψήφιον ἐσὺ μοῦ ὑποδείξης, διότι ἂν, βρὲ Περικλῆ, μὲ σὲ δὲν συμφωνήσω κι' ἐγὼ μὲν θέλω τοῦ Τσιγγροῦ τὴν κάλπην νὰ ψηφίσω, σὺ δὲ μὲ ἄλλον Δήμαρχον μοῦ πεταχθῆς ὅτ' οὐ μέση κι' οἱ δύο μας σὲ δύσκολη θὰ εὐρεθοῦμε θέσι καὶ ὕστερὰ θὰ βγάλωμε κουμποῦραις καὶ σιλέτα...
- Π.—Ἄσπρο λοιπὸν εἰς τὸν Τσιγγρό κι' ὄρεσε δηλὸ τρεῖς, [μαζέτα.